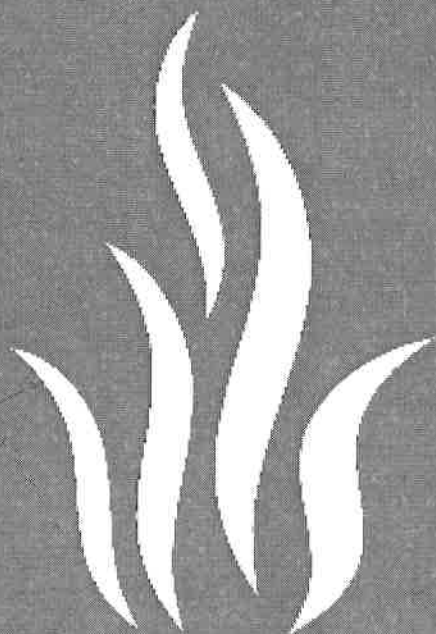

Pärskeitö

3/2001-2002

Kotipolttoon.

Polttava CD-asema
LG CD-RW-asema 16X10X40X IDE

Tarjous! **109€** (648,08 mk)

Digitally yours

CD-levyt

TDK 80MIN 24X CD-R DVIEW, 10 levyn paketti

Tarjous! **12€** (71,35 mk)

Ja paljon muuta...

PC SuperStore

Mansku 4 ma-pe 9-20 la 10-16 Puh. 020 470 7700

www.pcsuperstore.fi

Sisällysluettelo

Happoa	4
Roosa	6
Grillattua ihmislihaa	10
Opkh:n palsta	12
Yksijalkainen mies	13
Kata Kärkkäisestä on moneksi	14
Vaihtarivuosi Uudessa-Seelannissa ja Australiassa	18
Ressu on aina sama	20
Miljoona taalaa riisiä syömällä	23
Tavataan taas	24
Sanottua	25
Ristikko	26
Sarjakuva	27

Kommentteja ja palautetta otetaan mielellään vastaan osoitteessa parskeita@yahoo.com

Päätoimittaja Veikko Eranti	Stenman Jenni Toivanen Laura Tolvanen Pekka
Toimitussihteeri Elina Arkko	Uotila Hannamari Valo Karoliina Viren Krista
Toimittajat ja kuvittajat Ahonen Matleena Arkko Elina Gayçarek Cheryl Koskela Assi Kärki Piia Lehtimäki Emmi-Maaria Nousiainen Anna Nurmo Reetta Paikkala Terhi Peltonen Laura Riekkola Katariina Rossi Viena Sonninen Milla	Wellman Anna Yli-Ojanperä Elle Taittajat Kiesiläinen Niilo Pohjolainen Anna Uotila Martti Nettivastaavat Stenman Jenni Tolvanen Pekka Vastaava opettaja Ilkka Kuivalainen

Pääkirjoitus

Veikko Eranti

Hei, sinä! Juuri sinä, joka istut siinä se musta kangastakki päälläsi! Mitä ihmettä sinä teet täällä? Mikset ole tekemässä jotain hyödyllistä, vaikkapa jahtaamassa perhosia Töölönlahdella? Ennen kuin betoni iskee? Mitä sinä täällä luuhit?

Minkä ihmeen takia käymme koulua, ja vielä näin pitkään? Eikö vähemmälläkin muka tulisi toimeen, kenen pitää oikeasti osata derivoida? Aktiiviselle ja luovasti älykkäälle ihmiselle riittäisi luku- ja kirjoitustaito, loput voisikin suorittaa itsenäisesti, omissa luolassaan syvällä maan alla, missä ei tarvitsisi välittää häiritsevistä vastakkaisen sukupuolen edustajista, saatika siitä, että joku sai paremman numeron.

Koulun salakavaluus ja hienous onkin siinä, että varsinaisen opetuksellisen sisällön ohessa me saamme kaikenlaista muutakin hyödyllistä. Nykyään, kun tappamisen opettelu virallisen väkivaltakoneiston riveissä on enemmän tai vähemmän kierrettävissä, on koululla tärkeä rooli auktoriteetin kunnioittamisen ja kyselemättä tottelemisen opettamisessa, tuiki tärkeitä taitoja modernissa suomalaisessa yhteiskunnassa. Samoin kilpailuhenki ja pyrkyriys pääsevät oikeuksiinsa, kun kerrotaan ihmisille, että ns. Gausin osa saa hyvän numeron ja loput eritasoista huonoa. (Tottakai löytyy myös anarkistis-Vaittislainen koulukunta...). Ei myöskään pidä unohtaa keikarointia ja muuta myöhäisporvarillista hapatusta, joka kuuluu jokaisen tulevan yritysjohtajan työkalupakkiin siinä missä buutsit Yrjö W:n jalkaan.

Älkää käsittäkö väärin, viva la koululaitos ja viva la peruskoulu, mutta mitä alemmas mennään, sitä karneampiakin ongelmia löytyy. Ala-asteet ovat kaikessa karuudessaan suorastaan psykedeelisen raadollisia paikkoja, koska pienillä ihmisillä (eikä usein heidän opettajillaankaan) ei ole vielä minkäänlaista suvaitsevaisuutta saati sitten hienotunteisuutta. Vielä kun opetus ja tilat ja muu aktiviteetti ovat usein nykyään mitä ovat, saavat kansakuntamme tulevaisuuden taimet usein vakavan tartunnan jo mullasta. Se vaihe on kuitenkin jo käyty ja hengissä selvitty, nykyään homma maistuu. Kuitenkin välillä, varsinkin Suomen vähintään arveluttavien sääolojen osoittaessa suosiotaan, herää kysymys: miksi? Miksen ole vaikka meditoimassa Intiassa? Kohtauksen iskiessä otan muutamat henkoset reittioppaastani, ja jaksan taas seuraavan päivän...

On koululla vielä yksi tärkeä tehtävä: kun on sen loppuun käynyt, muuttuu entiseksi oppilaaksi. Mikäli että ole huomanneet, on tästäkin koulusta lähtenyt sekavaa sakkia, ja tätä epämääräistä massaa rupeamme sitten kartoittamaan. Aloitamme suoraan aikuisviihteen huipulta, monista avuistaan tunnetusta Kata Kärkkäisestä. Nauttikaa!

Pärskeitä-lehden toimitus kiittää Veera Nissosta vuosien ansiokkaasta työstä sarjakuvien piirtäjänä.

Happoa

eli voimakolmikko Battimanin, Ropun ja Battigirlin seikkailut

Klassikkotarina vuoden 1968 Resson 1c-luokan luokalehdestä "Jo sytytti".

Cotham cityn poliisijärjestön, Sotkuisen jaarlin, päällikkö Mr. Pete Menekki raapi harmissaan päätään. "Tuo Pinkiviini terrorisoi Kattipimun kanssa kaikki pankit", hän huusi konstaapeli Rex Polarille. "Täytyy taas turvautua voimakolmikkoon." Menekki nosti battipuhelimen luurin, mutta pudotti sen parahtaen.

"Taisitte unohtaa, että se on kuumalinja", ilmoitti Pollari, ojentaen korvasuojuksen ja erikoislapasen Menekille. Tämä nosti luurin uudelleen.

Samaan aikaan miljonääri Purkki Vaunu oli uimassa kissan maidolla täytetyssä uima-altaassa. Hänen seuranaan olivat hänen vaimonsa Turkki Vaunu ja poikansa Kurkki Vaunu. Äkkiä hovimestari Alferd tuli ilmoittamaan: "Battipuhelin soi, sir."

Nopeasti kaikki kolme hyppäsivät ylös altaasta. He juoksivat kukin työhuoneeseen. Nappia painamalla kirjahylly siirtyi syrjään. Esiin tulivat tangot, joissa luki Purkki, Turkki ja Kurkki. Kolmikko hyppäsi tankoihin, kukin omaansa, niin että ne taipuivat.

Saapuessaan talon alla olevaan luolaan, he olivat pukeutuneet

erikoisiin vaatteisiinsa. Nämä viittoihin kompastelevat olivat roistojen vihollisia. Selvittyään viitoistaan he juoksivat suihkuautoonsa. Moottori ulvahti ja auto syöksähti eteenpäin. Kolmikko katsoi haikeasti sen perään.

"Sä käynnistit sen taas ennen kuin me kerittiin autoon, Battiman." Mutta onneksi heillä oli auton kauko-ohjauslaite. Kohta se saapui peruuttaen luolaan. Nyt selvittiin kunnolla autoon. Naamioitu oviaukko kalliossa aukeni ja auto syöksyi mutkikkaalle tielle.

Vähän myöhemmin he olivat pääsekaisin saapuneet Sotkuisen jaarlin päämajan eteen. Vähän hoiperellen he kiipesivät rappusia pitkin sisään.

Samaan aikaan oli Cotham cityn keskuspankissa kaaos. Pankin ikkunasta on lentänyt pari kaasupommia. Ihmiset köhivät ja nukahtivat köhittyään pari minuuttia. Kaikkien nukahdettua ja kaasun hälvettyä saapui pankkiin kaksi henkilöä. **Pinkiviini** ja **Kattipimu**. He räjäyttivät kassaholvin ja ryöstivät rahat. Poliisien saapuessa olivat he jo häipyneet he-

likopterilla.

"No niin. Nyt te sitten tiedätte, miksi kutsuin teidät", lopetti Menekki.

"Hoidamme asian", sanoi Battiman syöksyen lasioven läpi. *Krash!*

"Voi pyhä lasi!" sanoi Roppu. Mutta Battiman ei välittänyt Ropusta vaan sanoi: "Jos maksatte oven."

"Kyllä maksan. Jo kolmannen kerran tällä viikolla", vastasi Menekki.

Pian kolmikko oli autossa ja ei kauan kestänyt, kun he olivat luolassa.

"Tietokone varmasti tietää, missä he ovat", ilmoitti Battiman. Mutta juuri silloin soi hälytyslaite.

"He ovat ylhäällä", ilmoitti Roppu. Nopeasti he olivat ylhäällä.

"Päivää Pinkiviini ja Kattipimu. Onneksi seurasimme teitä teleskoopillamme." Battimanin oli pakko valehdella, etteivät roistot yhdistäisi voimakolmikkoa ja Vaunun perhettä toisiinsa. Jos he näin saisivat tietoonsa voimakolmikun jäsenet, olisi ihmeellinen tarina päättynyt.

Twiiit! Pinkiviini vihelsi miehensä kokoon. "*Kimppuun!*" hän karjaisi.

Roistot syöksyivät voimakolmikun kimppuun. Battiman otti pöydän iskien sen suoraan kahden roiston päähän. Samaan aikaan Battigirl potkaisi eräältä roistolta luulot pois. *Krash!* Roppu toimitti pikkukatönsellään yhdeltä roistolta tunnon leukaperistä. Kaikki oli käynyt nopeasti. Pinkiviini ja Kattipimu olivat havitelleet Vaunun monia rahoja, mutta joutuivat pakenemaan kolmikun toimesta.

"He varmaan odottavat meitä ulkona. Jos emme lähde pois, he

arvaavat henkilöllisyytemme", ilmoitti Battigirl.

"Käsketään Alferdin ajaa auto kauemmas tienvarteen", keksi Roppu.

"Hyvä. Niin tehdään."

Voimakolmikko lähti kävelemään tietä pitkin ja myöhemmin he hyppäsivät autoonsa. Battigirlin arvio oli oikea. Niinkuin tiedätte, eivät roistot onnistuneet edes ryöstössä vaan kolmikko tuhosi ryöstöaikeet. Tästä roistot olivat raivoissaan.

"Tämä on törkeää", sanoi Pinkiviini raivoissaan. "Taas Battiman, Roppu ja Battigirl pilasivat suunnitelmamme."

"Eivätkä he edes kompastuneet viittoihinsa, niin kuin viime kerralla!" huomautti siihen Kattipimu. "Muuten. Katso mitä löysin." Kattipimu näytti Pinkiviinille battiradiolähetintä.

"Mistä sen löysit?" kysyy Pinkiviini.

"Apurisi housuista. Tämän avulla he tietävät, missä olemme. Laitetaan heille ansa..."

Tästä mitään tietämättä kolmikko ajoi autollaan nopeasti kaupungin kaduilla.

"Tuolla he ovat. Kolmannessa-kymmenennessä eli viimeisessä kerroksessa." Battiman sieppasi vyössään riippuvasta pienestä laukusta narun ja sen päässä lepakonnäköisen bumerangin. Bumerangin hän heitti katolle, missä se tarttui savupiippuun. Koitettuaan narua Battiman ilmoitti: "No niin. Se pitää."

Voimakolmikko lähti kiipeämään Roppu ensimmäisenä ja Battiman viimeisenä. Päästyään ylös Roppu potkaisi ikkunan auki. Nopeasti kaikki kolme olivat sisällä. Äkkiä ikkuna heidän takanaan pamahtaa kiinni ja huone täytyy kaasusta. Yskien ja kö-

hien kolmikko vaipuu maahan pyörtyneenä.

Herätessään he huomaavat, että heidän allaan on allas täynnä happoa. He riippuvat ikäänkuin vaa'assa. Toisella puolella on painona jääkuutioita ja ne sulavat koko ajan. Miten käy voimakolmikun.

Kuutiot sulavat, sulavat, sulavat, sulavat, sulavat, sulavat. He ovat enää puolen metrin päässä haposta. Mutta mitä Battiman puuhaa? Hän potkaisee jaloillaan ja köysi irtoaa niistä. Hän pääsee juuri ja juuri pystyyn. Mutta mitä nyt? Battiman hyppää alas viitta kasvojensa suojana. Onko tämä Battimanin loppu? Uhasiko Battiman urheasti itsensä antaakseen toisille armon aikaa? Eikö Battiman enää koskaan astu tuosta altaasta?

Ei, mutta kuka tuossa nousee altaasta? Oi tätä iloa. Sehän on Battiman. Happo on syövyttänyt hänen käsisiteensä.

"Hypätkää alas!" hän huutaa Ropulle ja Battigirlille, jotka ovat Battimanin hyppäyksen ansiosta nousseet paljon ylemmäs. Roppu ja Battigirl saivat toistensa avulla kiedottua viitat päidensä ympärille ja sitten he hyppäsivät altaaseen. Kun he nousivat altaasta olivat siteet häipyneet.

"Nyt roistojen kimppuun." Voimakolmikko ryntäsi ovea kohti. *Krash!* Hämmästyneet roistot kävivät raivostuneeseen hyökkäykseen. *Doing! Pam! Grashk! Zok! Pium! Poum! Zip!* Taistelu oli nopeasti käyty. Battipuhelimella hälytti Battiman poliisit paikalle.

"Hyvä kun muistit, että vaattemme olivat haponkestäviä", sanoi Turkki Vaunu miehelteen asunnossaan.

"En minä sitä muistanut. Kompastuin vain viittaani ja se kietoutui pääni ympärille", vastasi Purkki vähän nolona.

Roosa

Ei tällaista kestä, asioihin on tullava muutos.

Hei Roosa relaa ja tee matikkaa.

Tahdon erottua tästä harmaasta massasta.

Elämä on kaikin puolin kohdallaan, on harrastuksia ja kavereita. Mutta olisi mukavaa olla vähän tunnetumpi.

Mutta kun pisin työmatka on tuumasta toimeen ja minulla ei ole vielä tuumaakaan...

Haa! Vadelmaa.

Jos laittaisⁿ niin että...

Ääh, kallista. Mutta menköön.

Huomenta!

Tulkaa hei
kattoon Roosaa!

Eihän sua
tunne enää.

Hei!
Hienot!

Roosa, A:lta.

Kuka?!

Mitä!!

Jess

Täydellistä Roosaseni.

Ketään muuta tuskin huomattiinkaan.

Ja sinä loistit keskeltä harmaan massan!

Viimeinkin mä olen joku. Mä olen juuri se Roosa, enkä enää Ain Roosa Kivistö. Mulla on elämä ja mä aion... zzzzzz

"Aamuhetki kullan kallis."

Mutta mitäs tämä tarkoittaa?!

Nyt tämä ei ole enää harmaata massaa.

Vaan pikeminkin ylivärikästä sateenkaarta, josta minä olen vain pieni ja merkityksetön osa.

Tilanne on siis sama kuin ennenkin.

Hei Roosa, relaa jo.

Äsch

Ja kaiken lisäksi tämä käy kalliiksi.....

Keksinpäs!

Minähän olen ihan tavallinen ja
se riittää ainakin minulle.

Milo Kiestäinen

Grillattua ihmislihaa

Kun aamu valkenee etelän turistikeitaassa, alkaa jälleen uusi näytös, johon ei kalliita pääsylippuja tarvita. Päähenkilöitä ovat eri kansalaisuuksia edustavat stereotyyppit ja esiintymislavana vaikkapa uima-allasalue. Aurinkotuolit täyttyvät nopeasti ja ilmassa leijailee käristetyin lihan tuoksu. Suojakertoimissa marinoidut turistithan ne siellä grillaavat nahkaansa! Voisimmekin tutustua tarkemmin näihin puolialastomiin ihmisfiguureihin.

Suomalaisen Eskon tunnistaa helposti maidonvaaleasta ihosta, joka loman edetessä muuttuu ravunpunaiseksi. Hän muistuttaa erehdyttävästi menninkäistä, joka on joutunut monen vuoden tauon jälkeen nousemaan päivänvaloon. Kiinnittäkää huomiota myös Nokian kännykkään, jonka näyttö on täynnä aurinkorasvaisia sormenjälkiä. Suomalainen puristaa sitä kädessään kuin ainoaa toimivaa elintään, jonka kosketusyhteyden menettäminen olisi kohtalokasta. Eskolle on tietenkin annettu hotellin nukkavieruin huone ja hän on tyytynyt kakkupalansa mukisematta.

Amerikkalaisen Miken kohdentaa parhaiten kuuloaistin perusteella. Hän on hyvin äänekäs, puhuu sonnin takapuoltakin leveämmällä aksentilla eikä pyytele anteeksi läsnäoloaan kuten suomalainen. Jalassa hänellä on Niken mieli-

kuvitukselliset lenkkarit ja pöydällä höyryää allasbaarista ostettu hampurilainen. Käteen on kasvanut kiinni colatölkki.

Vanhemman sukupolven englantilainen Adam suoltaa kuivaa aksenttia ja huumoria sekä nauttii illallisen yhteydessä aina sherynsä. Hän polttelee rauhassa piippuaan Betsy-vaimon pelatesa pasianssia. Nuorempaa sukupolvea edustava John maistaa hyvin harvoin paikallisia herkkuja ja suuntaa useimmiten Fish'n Chips -kyltiin suuntaan tai Irish-pubiin. Hänellä, niin kuin lähes kaikilla muillakin englantilaisilla, on siilitukka, tatuointi sekä Liverpoolin tai Manchester Unitedin fanipaita. Nämä jalkapallohuligaanit vetää magneetin tavoin yhteen pubin televisio, jonka ympärille he kokoontuvat sankoin joukoin seuraamaan otteluja. Johnin kädessä liehuu hänen suosikkijoukkueensa lippu, jota hän vaimonsa kielloista huolimatta jaksaa huiskuttaa päivästä toiseen.

Hotellin parhaimmat sviitit on varattu rikkaille saksalaisille, joita takuuvarmasti löytyy maailman joka kolkasta. Saksa onkin lähes syrjäyttämässä englannin

kielen, sillä vaikka haaksirikkoutisit autiolle saarelle, varmasti ainakin yksi saksalainen turisti kävelisi vastaan. Saksalainen Hans on turisteista vaativin ja odottaa vastinetta rahoilleen. Jos ihmettelet tarjoilijan tuskastunutta ilmettä, saksalainen on jo vaihdattanut pöytäliinan ja astiaston sekä palauttanut mauttoman pihvinsä siinä, missä suomalaisen nieleskelee vaitonaisena raa'at lihanpalansa.

Samanlaiset lierihatut päässään kulkevia japanilaisia et puolestaan ponnisteluistasi huolimatta havaitse uima-altaalla tai baareissa. Nämä tyylikkäästi pukeutuneet laumaeläimet istuvat jo aamuvarhain hikisessä bussissa matkalla nähtävyyksiä katsomaan ja jonottavat tuntitolkulla jonkin nimekkään patsaan luona. Jos luulet näkeväsi pallosalaman kadulla, se on mitä todennäköisimmin ryhmä japanilaisia Konicat käyttövalmiudessa. Yhtiökohtelias Kyoshi jumppauttaa selkäänsä kumartelemalla ja kuvaa aivan kaiken näkemättä loppujen lopuksi mitään.

Temperamenttisen ranskalaisen, Olivierin, tunnistaisit vaikka silmät ummessa. Hän on kätkeytynyt Chanel-lasiensa taakse ja kieltäytyy puhumasta muuta kieltä kuin ranskaa. Ei sillä, että hän muita kieliä edes osaisi. Ranskalainen turisti on siinä mielessä uhanalainen laji, että hän vain aniharvoin edes poistuu maansa rajojen ulkopuolelle. Onhan kaikki mitä tarvitaan omassa maassa, tuossa elegantissa maailman navassa. Jos nyt kuitenkin Olivier on eksynyt etelän turistipyydykseen, bongaat hänet viimeistään ravintolassa. Hän on hyvin tarkka ruokaviineistään ja valitsee useimmiten oman maakuntansa viinin – hänen elämänsä eliksiirin. Hän haistelee juomaansa ja purskuttaa sitä suussaan himahdellen hurmiossa samalla intohimolla, kuin japanilainen syöttää uuden filmirullan kameraansa. suomalais-

nen ryystää kotoa salakuljetettua Lapin kultaa tai amerikkalainen syövyttää hampaansa kolajuomaan. Olivier kaivaa taskustaan kimpaleen camembertia palan painikkeeksi ja maistaa nenä nirpallaan tilaamaansa annosta kuin valmiina soittamaan hälytyskeskukseen ruokamyrkytyksestä.

Yhtä kaikki, kukin näistä kävelivistä karikatyyreistä näyttää nauttivan lomastaan omalla masokistisen omaperäisellä tavallaan. Eikös tämäkin turistipyydyys ole loppujen lopuksi kuin herkullisen tirisevä lasagne, johon jokainen kansalaisuus muodostaa yhden kerroksen ja tuo kastikkeeseen omat makuvivahteensa. Lopputuloksena on globaali sekametelisoppa, jossa jokainen oppii suupala suupalalta lisää naapurista.

Sä kuulut aamuun jokaiseen

Oppilaskunnan hallitus järjestää ja hoitaa kaiken muun hauskan ohella myös aina aamuisin iskeviä aamunavauksia. Toiminnan aktiivisuus riippuu aina ihmisten aktiivisuudesta, sillä jos kukaan ei pidä aamunavauksia niin silloin niitä ei kuulu.

Mitä?

Periaatteessa mitä vaan. Välineen mahdollisuudet ovat lähes rajattomat: kaikki koulun oppilaat istuvat ja kuuntelevat pulpetteihin naulittuina, pakeneminen ei ole mahdollista. Niinpä kaikenlainen ajatusten herättäminen, asioiden ja huomioiden tekeminen sekä ihan kaikki mahdollinen pohdiskelu sopivat aamunavauksiin kuin... no, kaiutin koululuokkaan. Välineen luonne on kuitenkin vahvasti yksisuuntainen, keskustelu ei siis tule kysymykseen. Kaikkein pahimmat provokaatiot karstiutuvat suoraan pois, niiden paikka on toisaalla.

Musiikki on kivaa, muttei missään mielessä pakollista. Kyllä aina on puhetta oltava, ja mielellään vielä asiaa, tai ainakin hyviä vitsejä (tätä ei tosin aina voi taata...). Jos vielä musiikki ja teksti liittyvät toisiinsa jotenkin, ovat asiat jo melkoisen kunnossa. Aamunavausten aiheet ovat vaihdelleet hämärästä runoista hiljaiseen hetkeen sodan uhreille, Gubbut Saurin yölinjasta naistenpäivään. Sana on vapaa.

Missä?

Kakkoskerroksen sykkivässä sydämessä, opettajien huoneessa. Siellä takimmaisessa nurkassa seisoo möllöttää harmaa vempale täynnä namiskoita, jotka vain odottelevat urheaa avajaa painelemaan namiskoita. Älkää kuitenkaan säikähtäkö, siihen te saatte toki avustusta. Vaatii tottakai rohkeutta astua suoraan ampiaispesään, mutta kyllä siihen tottuu. Allekirjoittanut voi sen kokemuksesta todeta. Opettajatkin suhtautuvat tavauksiin periaatteessa ihan hyvin, kunhan jaksavat vaan lähteä tunnille ajoissa, jotta oppilaat kuulisivat nämä aamunavaukset.

Milloin?

Kellonaikaan on yksinkertainen vastaus. Heti toisen tunnin alussa, kello 9.35. Käytännössä se kuitenkin venähtää. Päivät ovatkin sitten jo mutkikkaampi juttu. Periaatteessa oppilaille varattuja päiviä ovat maanantai ja keskiviikko, mutta koska opettajat pitävät omia avauksiaan ÄÄRIMMÄISEN harvoin (lue: ei koskaan), voidaan muistakin päivistä neuvotella. Poikkeuksena torstai, joka on v a r a t t u maailmankatsomukselliselle propagandalle. Muina päivinä homma siis hoituu, mitä nyt prelit ja kirjoitukset vähän sotkevat.

Miksi?

Älkää hyvät ihmiset minulta kysykö! Jos (ja kun) haluatte sanoa jotakin, tai vain soittaa hyvää musiikkia, niin antaa palaa! Ja tärkeimpänä: Miten? Yksiselitteistä vastausta on hiukan hankalaa antaa, mutta minut käsiinne etsimällä on hyvä aloittaa. Jos ei löydy, jättäkää viesti koppiin. JA pitää kää niitä aamunavauksia hyvät ihmiset, ettei minun, Samin ja Pekan tarvitse niitä kaikkia pitää!

Faktaloota:

aamunavaukset

Mahdollista pitää kaikkina muina päivinä paitsi torstaina. Pidetään opettajainhuoneesta.

Aihe: Vapaa, jos päivälle sattuu jokin juhlapäivä, on toki suositeltavaa pitää siitä.

Vuorot: Varaaminen tapahtuu puhumalla Veikko Erannille.

Kesto: viisi minuuttia.

Muuta: Veikko auttaa mielellään teknisessä toteutuksessa.

Kertomus yksijalkaisesta miehestä

Olipa kerran mies nimeltä Minna. Eräänä kauniina joulukuisena aamuna hän heräsi ja nousi ylös keittämään jäätelöä teehensä. Matkallaan olohuoneen läpi häneen iski yllättävä tarve katsella radiota, sillä hän tiesi, että kesäkuussa tulisi paljon jalkapalloa, varsinkin mu-siikkikanavalta.

Napsautettuaan television päälle, yksijalkainen Minna jatkoi matkaansa eteiseen, jonka nurkka-pöydällä tämä näki uusinman keksintönsä, puhallettavan tikkataulun, jota hän oli eilen illalla nikkaroinut vanhan hyllykkönsä laudoista. Hän ihmetteli vain mitä hänen kallisarvoinen, luultavasti suuri myyntimenestysensä teki ullakolla. Seuraavaksi hän aloittaisi uuden neronleimauksensa, vedenpitävien teepussien, yksityiskohtaisen suunnittelun.

Päästyään avaraankokomeroonsa, mies nimeltä Minna kaatoi jäätelön vedenkeittimeen ja, nälkäinen kuin oli, päätti lorauttaa päälle vielä hieman maitoa, jonka hän oli ottanut leipäkorista muiden maitotuotteiden vierestä. Keitettyään jäätelönsä, Minna

kaatoi sen lasikannuun, johon hän oli jo valmiiksi mitannut tarvittavan määrän teenlehtiä. Sitten

Hetken kuluttua Minna katselikin mukavasti jo aikaisemmin sammutetusta radiosta jalkapalloa.

Miehen huonoksi onneksi peli päättyi 1326-141, Minnan kannattaman joukkueen hyväksi. Hypellessään vihaisesti notajuolillaan, hän oli tyystin unohtanut teensä, joka oli nyt palanut pakastimeen kiinni. Minnan oli siis pakko tehdä uusi annos hernekeittoa.

Pitkäksi venyneen aamiaisen jälkeen yksijalkainen Minna juoksi pääkolmantena jalkana bussipysäkille. Hän oli nimittäin menossa kaupunkiin ostamaan itselleen uuden jalan, hän ei siis tahtonut myöhästyä junasta. Onneksi bussi oli aikaisessa ja hän ehti siihen juuri ja juuri.

Bussin pysähdyttyä päätöpysäkilleen, Minna loikkasi ulos junasta ja oli vähällä törmätä nuoreen mummoon, joka juoksi kävelykeppiään heilutellen kohti loittonevaa lentokonetta. Kaikkialla oli muutenkin niin

paljon kiireisiä ihmisiä ja kirkuvia lapsia, että paikka vaikutti aivan autiolta. Onneksi kohta olisi aamu.

mies valutti seoksensa keittolevylle, jonka hän oli napsauttanut päälle tungettuaan lasikannun jääkaappiin odottamaan seuraavaa aamua.

Sensu

roitu

Sarja: Kerran Ressu, aina Ressu?

-uusi sarja kertoo ressuissa olleista kuuluisista opiskelijoita...

Reetta Nurmo
Elina Arkko

Kata Kärkkäisestä on moneksi

Kata Kärkkäinen on kohahduttanut suomalaista tuulipukukansaa monella tapaa siitä lähtien, kun hän astui julkisuuden valokeilaan 80-luvulla. Matka Hyvinkäältä Ressun ja Playboyn kautta suomalaiseksi kestojulkkikseksi ja nykykirjailijaksi on ollut värikäs. Toimittajillemme aukesi tilaisuus päästä haastattelemaan henkilökohtaisesti yhtä julkkistaivaamme sitkeimmistä tähdistä.

Rabbit Citystä Ressuun

Ressuun Katan tie kävi vaihtopuolavuoden jälkeen lukion toisella luokalla. Vuosi Etelä-Dakotassa oli ollut tarpeellinen kappinalliselle nuorelle, joka tahtoi nähdä maailmaa ja kokea uutta. Onnistuneen jenkkiavuoden jälkeen perhe muutti Hyvinkäältä Helsinkiin ja Kata siirtyi opiskelemaan Ressuun. Koulun sijainti merkitsi Katalle enemmän kuin sen laadukas maine: "Mä aattelin vaan, että hei, tosi lähellä Stockmannia, hyvä meininki!".

Sopeutuminen hyvinkääläisenä tulokkaana vakiintuneisiin piireihin ei ollut helppoa. "Mulla oli jotenkin vähän sellanen asenne, että mä menin sinne kouluun omilla maailmoillani ja hoidin velvollisuudet. En ihan päässyt sisään siihen Ressu-meininkiin, en ihan ymmärtänyt mitä tarkoittaa olla ressu",

Kata kuvailee käsitystään niin sanotusta "ressuudesta".

Kun stadin slangi alkoi sujua, Kata pääsi maalaistytön maineestaan ja rooli koulussa alkoi hahmottua rääväsuuksi ja luokan pelleksi. Tyylistään Kata ei tinkinyt ressuaikeinakaan - mustat meikit ja hiukset kuuluivat jo tuolloin hänen tavaramerkkeihinsä. Vapaa-aika kului usein rock-klubeilla ja keikoilla, joista Kata kertoi löytäneensä koulutovereitaan kohahduttaneita poikaystäviä.

Matkalla menestykseen

Ylioppilaskirjoitusten lähestyessä Kata huomasi, että paikattavan varaa oli jäänyt. Etenkin pit-

kä matikka pelotti, mutta siitäkin selvitettiin tukiopetuksen avulla. Päästötodistustaan silmäillessä Kata toteaa: "Kyllä tästä näkyy se, ettei lukeminen paljon kiinnostanut." Tunnettu kirjailija purskahtaa nauruun nähdessään äidinkielen numeronsa: "Mun äidinkieli on ollut seittämän! Mä oon sentään kirjailija!" Lukion viimeisenä vuonna neuvottelut maailmalle kävivät jo kuumina eikä motivaatio ollut enää korkealla, kun suunnitelmissa olivat paljon suuremmat kuviot USA:ssa. Ylioppilaskirjoitusten jälkeen Kata kävi Amerikassa Playboyn kuvauksissa, mistä hän ei monelle maininnut. "Perhana, kun ois silloin tieninyt, että meidän luokalla on tuleva keskiaukeama!" Kata kertoo hymyillen luokkalaistensa poikien myöhemmin harmitelleen.

Lukioaikana Kata kärsi myös syömishäiriöstä, joka oli seurausta suurista muutoksista elämässä. Viaton laihdutuskuuri vaihtopuolavuotena kertyneiden liikakilojen karistamiseksi päättyi bulimiaan, joka hänellä on toistunut myöhemminkin. Jatkuva kaloreiden laskeminen vei paljon voimia ja vaikutti oleellisesti myös koulunkäyntiin.

Julkisuuden valokeilassa

Haaveet Taideteollisesta korkeakoulusta ja vaatesuunnit-

telijan ammatista jäivät kuuluisuuden varjoon ylioppilaskirjoitusten jälkeen. Amerikan Playboyn kuvista lähti suoraan ura kesto-julkikkisena, joka takasi monenlaisia työtarjouksia useaksi vuodeksi. "Tietysti silloin kun ei ollut kuin yksi suomalainen Playboy-tyttö, niin ihmiset halusi haastatella. Kyllähän mä sillä elin aika pitkään. Sitten mä aloin miettiä, että hetkinen, tämä ei jatku ikuisesti. Toisekseen mä inhosin sitä duunia, musta oli aivan kauheeta mennä jonnekin tavarataloon seisomaan muka esittelemään jotain tuotetta. Plus oli kauhea paine, että pysynkö julkisuudessa. Jollet sä ole julkisuudessa, niin sit sulla ei ole tulojakaan."

Kuuluisuuden hinta

Kata ei myönnä enää olevansa riippuvainen julkisuudesta. Hän sanoo rehellisesti käyttävänsä julkisuutta monin tavoin hyväkseen. Kuuluisuuden avulla on helppo markkinoida kirjoja ja tuoda esille tärkeitä teemoja sekä omia kantoja asioihin: "Saan hyvin mielipiteeni esille kun kirjoitan kolumnin ja voin tykittää ihan mitä mä haluan." Julkisuutta Katan ei ole tarvinnut ikinä itse kalastella, toimittajat ovat itse tähän mennessä pitäneet huolen ettei Kata Kärkkäisen nimi jää unholaan.

Ihmisten katseet eivät ahdist

Kataa avoimilla paikoilla, mutta esimerkiksi ratikassa istuessa tuijotus voi jopa tuntua piinaavalta. "Useasti kun mä meen ratikalalla, niin mä oon kyllä niin kaamean näkönen, mulla on rillit päässä ja oon ilman meikkiä, ettei hirveen monet tunnista."

Vaikka Kata antaakin avoimen vaikutelman itsestään, niin perhe ja koti pysyvät yksityisenä. Sen verran totuutta kovan imagon taakse kätkeytyy, etteivät sensaatiohakuiset lööpöt Kataa enää hätkäytä. Lähipiiri on aina pysynyt luottamuksen arvoisena ja Kata on tyytyväinen myös entisiin miesystäviinsä, jotka eivät ole sortuneet monien muiden tavoin revittelemään lehtien sivuilla. "Mä oon muuten saattanut valita miesystävät ihan miten sattuu, mutta siinä mielessä ne on olleet hienoja miehiä," Kata sanoo.

Päivääkään en vaihtaisi pois...

Kata toteaa olevansa onnellisessa asemassa siinä suhteessa, että on pystynyt rakentamaan uraa pelkällä lukion päästötodistuksella. Hän sanoo sen olevan mahdollista, mutta painottaa, ettei koulutus mene ikinä hukkaan. "Koulu on tärkeätä ylipäätään, että on utelias asioiden suhteen ja sivistää itseään." Kata harmit-

telee, ettei aikanaan ottanut lukiota enemmän tosissaan, sillä hyvä yleissivistys kuuluu hänen mukaansa kirjailijan perusvaatimuksiin. "Mä yritänkin paikata tietojani lukemalla."

Ressussa hän on vierailut lukio-aikojensa jälkeen kerran, Antero Penttilän kutsusta Ressun päivänä. "Antero soitti mulle, et tuutsä tänne kertomaan sun urasta, mä olin, että hmmm... ai miten tulla alastonmalliksi, vai?" hän kertoo nauraen. Vaiherikas menneisyys ei kaduta Kataa. Tosin vuonna 1989 julkisuushuumassa tehty levyä, Your Love, hän tosin muistelee lähinnä huvittuneena.

Kata Kärkkäinen on ollut uransa alusta asti varsinainen piristysruiske Suomen kapealla julkistaivaalla omalla ihanalla ärsyttävyydellään ja räväkkyydellään. Levoton taiteilijaluonne ei aio jatkossakaan jäädä polkemaan paikoilleen vaan uusia aluevaltauksia on jo suunnitteilla. Uskallatko arvailakaan...?

Missä seuraavista Kata on työskennellyt?

- Lapin Kansa -lehden toimitus
- Suomen ensimmäinen McDonald's Mannerheimintielle
- Hyvinkään Anttilassa

Tilitettävää:

Linnan juhlissa: 0 kertaa
Montako drinkkiä olet ansainnut baarissa olemalla julkkis?
Ei yleensä ota drinkkitarjouksia vastaan

Ylioppilaskirjoitusten tuloksia:
ENGLANTI L
ÄIDINKIELI M

Lukion päättötodistuksen keskiarvo: 7.3
Valmistumisvuosi: 1988

Vaihtarivuosi Uudessa-Seelannissa ja Australiassa

Haastattelin Ida Sinisaloa, joka oli Uudessa-Seelannissa vaihtoppilaana, ja Johanna Jacobssonia, joka oli Australiassa vaihtoppilaana.

Uuden-Seelannin tuulia

- Viihdytkö Uudessa-Seelannissa?

- Ida: Kyllä, ihmiset ovat mukavia ja ulospäinsuuntautuneita.

- Saitko ystäviä ja missä päin asuit?

- Asuin ensin Kaikourassa, yhdessä pienessä tuppukylässä, jossa asukkaita on n. 2000. Siellä sain pari – kolme ystävää, jotka olivat enemmänkin hyvän päivän tuttavita. Toisessa kaupungissa, Blenheimissa sain jo enemmän ystäviä, joista osa oli kiivejä eli Uuden-Seelannin alkuperäisasukkaita. Osa oli ulkomaalaisia ympärimaailmaa, aasialaisia ja eurooppalaisia.

Olin siellä tyttö-koulussa, jossa oli n. 50 ulkomaalaista oppilasta.

- Viihdytkö isäntäperheessä?

- No, ensimmäisessä perheessä asuin seitsemän kuukautta, mutta me emme tulleet toimeen, koska perheen äiti oli aika nuori. Mutta sen jälkeen muutin vanhan pariskunnan luokse, jossa oli todella mukavaa. He olivat aika aktiivisia yli 60-vuotiaita.

- Olivatko he tavallaan isovan-

hempia sinulle?

- Ei, he olivat nimenomaan kokeneita vanhempia, jotka eivät hermoilleet liikaa. Ensimmäisessä isäntäperheessä en saanut mennä ulos pimeällä, mutta toisessa se ei haitannut.

- Minkälainen koulu oli?

- Ensimmäinen koulu oli maalaiskoulu, jossa oli aika kurittomia oppilaita.

- Entä opettajat?

- Opettajat olivat mukavia, eivät kä eronneet paljon suomalaisista opettajista. Mutta heitä täytyi teititellä.

- Minkälainen toinen koulu oli?

- Siellä oli noin 1000 oppilasta ja kuri oli paljon kovempi. Oli paljon turhalta tuntuneita sääntöjä.

- Entä tuntuiko se isolta Ressuun verrattuna?

- Kyllä, siellä oli jopa hostelli, jossa oppilaita asui.

- Minkälaisia olivat opettajat?

- Suurin osa oli kivoja tai ystävällisiä, mutta jotkut pitivät turhan tiukasti kiinni järjestysäänöistä.

- Millaisia nämä säännöt olivat?

- Esimerkiksi ei saanut olla meikkiä taikka koruja. Koulupuku oli tietysti tarkkaan määrätty asukokonaisuus, josta ei saanut poiketa.

- Millainen yhteiskunta on verrattuna Suomalaiseen yhteiskuntaan?

- Kaikista pidetään huolta. Suurin eroavaisuus on maoreilla ja eurooppalaissyntyisillä, ns. "näkyvätön muuri".

- Voiko maorien ja eurooppalaissyntyisten tilannetta verrata mihinkään tilanteeseen Suomessa?

- Ei.

- Entä onko rikollisuutta paljonkin verrattuna Suomeen?

- Ei juuri ole enempää.

- Millainen kouluopetuksen taso on?

- Siellä keskityttiin yksityiskohtiin kokonaisuuden kustannuksella. Opiskelin antiikin Kreikan veistoksia, mutta yhteiskunta jäi vähemmälle.

- Miten vapaa-aikaa vietettiin?

- Silloin urheiltiin ja mentiin ulos kavereiden kanssa. Käytiin elokuvissa, ulkona syömässä sekä pyöräilemässä. Varsinkin itse matkustelin lähikaupunkeihin.

- Millainen on Uuden-Seelannin ilmasto?

- Sääolot aivan etelässä vastaavat Suomen. Järvet saattavat jäätyä ja olla lunta vähän aikaa. Pohjoisempina +10 C pidetään kylmänä.

Australian kaikuja

- Viihdytkö Australiassa?

- Johanna: Viih-dyin todella hyvin.

- Entä isäntäperheessä?

- Isäntäperheen kanssa kävi todella hyvä onni, eikä ollut mitään suurempia ongelmia.

- Saitko kavereita?

- Tulihan niitä nyt aika monta. Enimmäkseen tuli koulusta, isoveljen kautta varsinkin. Kadulla ja baareissa oli helppo tutustua ihmisiin.

- Tutustuiko siellä paremmin ihmisiin kuin Suomessa?

- Siellä saattaa olla helpompi ottaa kontakti ihmisiin, mutta se on enemmän kohteliasta kuulumisten vaihtamista aluksi.

- Mikäläinen käymäsi koulu oli?

- Highschool, jossa oli luokat 8 - 12. Siellä oli koulupuvut ja paljon sääntöjä, mutta kaikesta huolimatta aika rento meininki.

- Entäpä opettajat?

- Hyvin erilaisia aineesta riippuen.

- Minkäläinen oli opetuksen taso?

- Aika yksityiskotiin painottavaa. Se ei anna samaa yleissivistystä kuin Suomen lukio, koska siellä keskitytään vain tiettyihin asukokonaisuuksiin.

- Miten nuoret eroavat suomalaisesta nuorisosta?

- Nuoret siellä ovat aika kiinnos-

tuneita urheilusta ja pop-kulttuurista. Eivät ole kovin yhteiskunta-aktiivisia. Lähinnä heitä kiinnostaa ajokortin suorittaminen, mikä on mahdollista suorittaa jo kun on 17 vuotta vanha.

- Onko koululaitoksilla eroa?

- Nuoret lopettavat highschoolin vuotta aikaisemmin kuin me lukion. Mutta nuoret eivät kuitenkaan ole yhtä itsenäisiä kuin me. Elämä on hyvin perhekeskeinen. Yli 30% on yksityisissä kouluissa, jotka ovat kalliita. Uskotaan yksityisten olevan parempia, mutta usein ne ovat uskonnollisia ja niissä ollaan hyvin tiukkoja kurista. Itse en usko, että olisin viihtynyt sellaisessa.

- Miten vapaa-aikaa vietettiin?

- Kavereiden kanssa kokoontuttiin aina jonkun luo perjantai-ilta. Juhlia oli todella paljon. Sunnuntaina aina piknikille tai barbeque-partyja. Rannalla vietettiin paljon aikaa, samoin vaeltamassa käytiin paljon. Kävin luistelemassa kerran. Autolla liikuttiin todella paljon etäisyyksien takia. Minäkin matkustelin.

Ressu on aina sama

Tottahan jokainen ressu tuntee oman arvonsa ja itsensä ja on molemmista enemmän tai vähemmän ylpeä. Entä, jos jotkin asiat olisivat toisin? Esimerkiksi mitä me tekisimme tai olisimme tekemättä, jos viime vuosikymmenien suuret muutokset olisivat olleet erilaisia. Tämä on tarina Mikasta, tavallisesta ressusta uudella vuosituhannella.

Mika 1

Mika on ensimmäisen vuositason opiskelija, hänellä on tyttöystävä toisessa koulussa ja syy sii-

hen on aivan selvä: Ressu on poikakoulu, naisopettajiakin on vain kolme. Mika on käynyt Res-sun ja Helsingin historiaa käsittelevän kurssin ja tietää nyt kai-kenlaista hyödyllistä opinahjos-taan:

1. Kouluun ei tule tyttöjä niin kau-an kuin rehtorina toimii vanha kääkkä, joka on ollut virassaan jo 50 vuotta ja joka lähes olemat-tomasta kuulostaan huolimatta aikoo jatkaa virassaan kuole-maansa asti.
2. Kaikki naisten tasa-arvoa aja-vat liikkeet ovat järjestä-neet tuskastuttavan mon-ta ja tuloksetonta mielen-osoitusta asian muuttami-seksi.
3. Vakavasti loukkaantu-neita on kertynyt 13, suur-in osa heistä naisia.
4. Liikkeet ovat myös ve-donneet eduskuntaan, hallitukseen ja lopulta pre-sidenttiin tuloksetta, sillä
5. osa oppilaista vastus-taa jyrkästi asian muutta-mista vedoten opiskelu-rauhaansa.

Mika on kuitenkin päättä-nyt selvittää kaikki kolme vuotta kunnialla ja tapaa tyttöystävänsä aina, kun voi. Tänään Mira on siis

tulossa Ressuun, josta he lähte-vät yhdessä katsomaan Jokerit – Blues-matsia. Mika ei ole kerto-nut kenellekään, sillä hän pel-kää kaikkien reaktioita. Nyt hä-nen on pakko kertoa parhaalle kaverilleen Jarille, jotta hän saa edes yhden ihmisen ymmärtä-mään itseään. Reaktio on kuiten-kin vahvempi kuin Mika on osan-nut odottaa, eikä hän enää pysty hallitsemaan tilannetta.

"Mira on mikä?" Jari sanoo kauhuissaan.

Mika kuiskaa sanan uudelleen, mutta jotenkin ääni kaikuu ympäri käytävää. Hiljaiset askeleet saavat kaikkien katseen kääntymään. Mira kävelee iloisesti Mikaa kohti. Kaikkien katseet kääntyvät Mikaan, joka alkaa pikku hiljaa ymmärtää tilanteen va-kavuuden. "Ei se ole mun vika!" hän puolustelee ja ohjaa Miran nopeasti ulos rakennuksesta.

Seuraavan aamun Helsingin Sa-nomat kirjoittaa: 'Poliisi yrittää turhaan tunkeutua rakennuk-seen, jonka ovat vallanneet kapi-noivat lukiolaiset. Opiskelijat ovat viestittäneet, etteivät he tee min-käänlaista yhteistyötä ennen kuin luopiot poistetaan koulusta. Kou-lun pihalle on kertynyt joukko kou-lun opiskelijoita, jotka vaativat päästä sisään.

"Kaikki alkoi, kun sinne tuli yksi tyttö," kertoo yksi opiskelija. "Ei

se ollut hänen vikansa, mutta ei se kyllä mikään järkevä tekokaan ollut. Kaikkihan nyt tietää, että norssien pitää pysyä poissa meidän Ressusta.”

Opetusministeri ei vielä kommentoi tilannetta...’

Mika 2

Mika on tavallistakin tavallisempi ensimmäistä vuottaan opiskeleva ressu. Hän lukee lyhyttä matematiikkaa, jota hän ei kuitenkaan kirjoita. Hän on valinnut reaaliaineikseen filosofian, psykologian ja maantiedon. Mika on päättänyt valmistua tietotekniikan opettajaksi, vaikka hän ei osaa käyttää edes Wordia eikä hän tiedä, että hänen pitäisi opiskella tietotekniikkaa. Hänen peruskoulun päättötodistuksensa keskiarvo on 7.9. Hän oli luokkansa kolmanneksi paras.

Maantiedon tunnilla opettaja puhuu taas vanhasta tutusta aiheesta, Neuvostoliiton ydinonnettomuudesta uutena vuonna 2000. Pian eläkkeelle pääsevä opettaja alkaa taas muistella vanhoja

hyviä aikoja, jolloin jokainen ressu oli vähintään hyvä maantiedossa ja heille oli vielä mahdollista tehdä läksynsä. Silloin ei tarvinnut niellä joditabletteja joka kolmas tunti ja kääriytyä lyijykaapuun kotimatkan ajaksi. Eikä kukaan silloin uskonut niitä, jotka sanoivat Neuvostoliiton säilyvän. Kukaan oppilaista ei jaksanut kuunnella tätä jokapäiväistä valitusta ja kaikki nukkuvat, kunnes koulun sumneri soi: aika ottaa tabletit.

joita mm. kireä ulkopoliittinen suhde Ruotsiin tarjoaa.

Historian tunnilla puhutaan 60-luvun taloudellisesta kriisistä Euroopassa ja Italian ja Kreikan loppullisesta tuhosta. Kaikki muistavat jo ulkoa tylsät kuvat aavikoituneesta Etelä-Euroopasta ja opettaja yrittää epätoivoisesti saada heitä ymmärtämään, että se olisi voinut tapahtua heille ja tapahtuukin, jos he eivät tottele kauppavaltias setä Samia.

Mika 3

Hänen keskiarvonsa on 8.3 ja hän on alhaisimmalla keskiarvolla Ressuun päässyt opiskelija. Hän on myös ressu kolmannessa polvessa. Hänen isoäitinsä oli yksi ensimmäisistä tytöistä, joita koskaan opiskeli Ressussa. Mummi jaksakin aina muistuttaa häntä siitä, kuinka hyvän päätöksen eduskunta teki antaessaan naisille äänioikeuden ja mahdollisuuden opiskella kaikissa kouluissa, mihin he pyrkivät ja tulivat hyväksytyiksi. Mikan isä oli aikoinaan paras kaikissa aineissa, mutta päätyi silti poliitikon uralle. Ressun rehtori on Mikan isän pikkuserkku Marjaana, aikaansa seuraava ja aikaansaava nainen, joka ei kaihdakaan haasteita,

Mika 4

Mika saa haukkuja päivittäin viisi kuukautta vanhoista farkuistaan, jotka hän osti suoraan kaupasta. Koulun energiansäästöohjelma on lakkautettu pahimpien pakosten ajaksi, jotta opiskelijat suostuvat tulemaan tunneille, mutta heti kun vain sää sallii koulua lämmitetään vain aurinkoenergialla. Naulakot ovat täynnä turvetakkeja ja jo loppuun kierrätettyjä laukkuja.

Mika astuu hermostuneena taloustiedon tunnille; hän on luvannut pitää esitelmän McDonald'sin tuhosta. Hänen lopetettuaan opettaja kysyy luokalta: ”Miksi McDonald's tuhoutui?” ”Koska heillä ei ollut suurta visiota ohjaa-

massa heitä maailmanrauhaan ja puhtaaseen huomiseen!" luokka vastaa automaattisesti. Opettaja hymyilee. "Aivan oikein.. Niin, Mika?" "Miksi me emme enää syö lihaa?" Mika kysyy varovasti. Opettaja tuijottaa häntä hetken. "Mene kysymään terveydenhoitajalta. Hän osaa selittää sen parhaiten."

Mikan poistuttua luokasta opettaja soittaa terveydenhoitajalle sisäpuhelimella. "Hän ei saa esittää sellaisia kysymyksiä! Se vaarantaa maailmanrauhan ja sielujemme puhtauden! Määrää hänelle jotain lääkitystä, joka saa hänet hiljenemään!"

Mika original?

Hän on se ressu, joka opiskelee Ressussa tälläkin hetkellä. Hän ja Mika 1-4 ovat kaikki aivan samanlaisia, heidän maailmansa vain potkii heitä päähän hieman eri tavoin. Miksi kukaan haluaisi ajatella, miten erilaista voisi olla, jos? Se kannattaa. Kukaan Mikoista tuskin on täysin tyytyväinen maan matosen oloonsa, mutta ajattelemalla yleismaailmissemmin mahdollisesti tapahtuneita muutoksia saattaa helposti oppia, että on itse asiassa hemmetin onnellinen ja todella lapsellinen ajatellessaan kaiken menevän päin mäntyä.

Mitä tällä kaikella sitten on tekemistä Resson kanssa? En tiedä, mutta voin antaa muutaman mahdollisen esimerkin:

1. Jokainen Mika opiskelee Ressussa ja on aina siellä, olisi todellisuus mikä hyvänsä.
2. Olemme lukiossa opiskele-massa yleissivistystä ja syventä-mässä peruskoulussa oppimiam-me taitoja.
3. Meillä on vastuu itsemme lisäksi ei vain ympäristöstämme vaan tulevien sukupolvien maail-masta.
4. Nämä esimerkit yrittävät aivo-

pestä jokaisen lukijansa. Kohtia on neljä sen takia, että sana muu-tama tarkoittaa yleisimmin kolmea ja täten kaikki miettivät het-ken ja pääsevät irti lumouksesta.

Olen iloinen päästyäni näinkin pitkälle elämässäni ja osaan olla ylpeä saavutuksistani. Eläminen on taito, jota ei voi oppia keneltäkään muulta, se täytyy löytää itse. Muilta saa tietysti paljon vihjeitä. Koska olen perheeni juniori, olen luultavasti saanut tehdä itsenäisempiä päätöksiä elämäni suhteen kuin siskoni ja veljeni. He ovat neuvoneet minua paljon viimeisen vuoden aikana tai ainakin ilmoittaneet oman mieli-piteensä: "Oma on tietysti asias, mut mä neuvoisin kuitenkin tekemään ennemmin näin." Ehkä olen päässyt elämässäni liian helpol-la tai sitten vain olen osannut tark-kailla ja soveltaa keräämiäni ha-vaintoja.

Havaintojen teko nykymaailmas-ta kai pitää meidät järjissämme. Valitettavasti nykyinen tahti vain on niin kova, että kelkasta puto-aa helposti. Siitähän saamme lukea joka päivä eri uutisena, se-hän selittää Japanin korkeat itsemurhaluvut ja nopeasti etene-vän luonnon saastumisen. Joskus ehkä sittenkin toivon eläväni jos-sain muualla, hetken mietittyäni päädyn aina samaan lopputulok-seen: Olen tarpeeksi tyytyväinen olooni täällä ja riski, että "muual-la" olisi huonompi paikka elää on liian suuri. Miksi en nauttisi elä-mäni pienistä iloista ja lähtisi vaikka koirani kanssa kävelyllä metsään? Onhan nyt aurinkoinen talvi-sunnuntai ja hiihtoloman vii-meinen päivä. Huomenna olen taas vanha tuttu minä, joka jak-saa vain haaveilla aavasta luon-nosta, jossa voisi juosta itsensä uuvuksiin.

Miljoona taalaa riisiä syömällä

"Ethan, juokse kovempaa! Voi ei, älä nyt kaadu Frank!", kiljun sohvalla ja tuijotan televisioruutua. Ei, en ole seuraamassa aitajuoksun MM-kisoja vaan Selviytyjiä, tositvohjelmaa. Tämä amerikkalainen selviytymissarja, jossa tavalliset pulliaiset taistelevat ja juonittelevat miljoonan dollarin voittamiseksi, on saanut minusta uskollisen seuraajan.

Sarjan ideana on, että tavalliset ihmiset taistelevat palkinnoista ja "immunitaettisuojasta", jotta välttyisivät pois putoamiselta, ensin heimona ja lopulta yksin. Viimeisessä jaksossa entiset "heimotoverit" äänestävät kahdesta viimeiseksi jääneestä voittajan. Kilpailun tekee mielenkiintoiseksi eksoottiset olosuhteet. Myös ruuan ja muiden tarvikkeiden vähäisyys kiristää heimossa välejä. On todella mielenkiintoista seurata henkilöiden juonitteluja ja naiiveja suunnitelmia. Olen tullut riippuvaiseksi sarjasta. Jos en satu perjantai- ja lauantai-iltaisin olemaan television ääressä, ohjelma on pakko ottaa nauhalle.

Tässä vaiheessa suurin osa lukijoista pitää minua täysin tärähäneenä: "Hulluko tuo on, kun katsoo uusavuttomien amerikkalaisten riisinkeittoa savannilla?" Voi toki kuulostaa että minulla ei ole elämää, mutta puolustukseksi voin todeta, että kyseistä ohjelmaa seuraa myös 700 000 muuta suomalaista. Ohjelma onkin suunnattu nuorille ihmisille. Se kuitenkin eroaa muista tirkistely-ohjelmista sillä, että ruudussa näkyy nuorten ja hoikkien kaunotarien lisäksi myös vanhempia kaljamahaisia maanviljelijöitä, aivan tavallisia ihmisiä. Sen vuoksi voin huokaista helpotuksesta ja ahtaa suuhuni sipsejä ilman jatkuvaa syyllisyydentuntoa kiristäivistä farkuista.

Nykyään USA-vastaisuus on oikea trendi: rapakon takana kaikki on niin huonoa ja epäeettistä. Toki miinuspuolia löytyy, mutta hyvää viihdettä siellä osataan tehdä. Tietysti tarjonnan ollessa valtavaa on huonojakin ohjelmia. Yhteistä kuitenkin on se, että ohjelmiin jää riippuvaiseksi: yhden osan nähtyä on pakko katsoa loputkin. Se on Amerikassa välttämätöntä, koska kilpailu katsojista on kovaa.

Monet ovat epäilleet että Selviytyjiä on lavastettu ainakin osittain. Uskon tähän oikeastaan itsekin. En katso sarjaa siksi, että se on totta, vaan koska se on

viihdyttävää katsottavaa. Pelaajat ovat oikeasti tavallisia ihmisiä oikeasti toisella puolella maapalloa. Kaikkea ei pidä ottaa liian vakavasti, viihdettähän nämä ohjelmat vain ovat, eivät mitään dokumentteja. Arjen vastapainoksi hömppävihdekin rentouttaa, kun saa naureskella toisten toilailuille niin paljon kuin huvittaa: itsehän kilpailijat ovat ohjelmaan hakeutuneet. Muiden ihmisten arvostelu on välillä todella vapauttavaa, etenkin kun tietää, että ohjelman henkilöitä kritisoimalla ei loukkaa kenenkään tunteita. Kokeilkaa itse, jos ette usko!

Selviytyjät on käynyt jo Aasiassa, Australiassa ja on parhaillaan Afrikan mantereella: kyseessä on sarjan viimeinen osio. Ohjelmaa tulee kieltämättä ikävä, kun se loppuu. Sitä ennen käperryn sohvalla nurkkaan seuraamaan lempiohjelmaani. Syökö joku taas salaa purkkiruokaa? Riittääkö maissijauhoa kaikille? Kasvaako paise Tommin kaulassa? Jännittävä!

Tavataan taas

Tuuli työntää lunta ikkunaa vasten. Vaikka on vasta varhainen iltapäivä, ulkona on hämärää, ja harmaat pilvet roikkuvat alhaalla aikeenaan sataa lunta koko loppupäivän. Siirrän katseeni kirjaan, jota olen lueskellut lomaviikkoni aikana. Silmät siirtyvät riviltä toiselle, mutta ajatus ei jaksa pysyä mukana. Katselen taas ulos. Maisemat – lunta, metsää ja lisää lunta – vilahtavat ohi junan kiitäessä asumattomien alueiden halki.

Katseeni käväisee taas junan sisäpuolella, tällä kertaa muissa matkustajissa. Vaunu ei ole kovin täysi, ja useimmat matkustajat ovat vajonneet unenomaiseen tilaan. Lähellä istuu kaksi enkelimäistä pikkupoikaa äitinsä kanssa. Pojat istuvat kiltisti paikoillaan, katselevat Nalle Puh -lehteä ja syövät Harry Potter -karkkeja.

"Saavumme Kuopioon. Laituri kulkusuunnassa oikealla." Juna täyttyy ihmisistä. Paikkoja haetaan ja matkatavarat ovat keskeillä käytävää. Viimeisten joukossa junaan astuu tyttö, joka lopulta löytää paikkansa poikien äidin vierestä. Tytön kasvot ovat tutun näköiset; kasvopiirteet tuovat mieleeni entisen "parhaan kaverini", jonka kanssa olimme alasteen kaksi ensimmäistä vuotta samalla luokalla ja jonka olin tuntenut jo ennen kouluikää. Muistelen, että ystäväni oli muut-

tanut sittemmin pois, enkä ole kuullut tästä mitään ehkä seitsemään vuoteen.

Hymyilen itsekseni yhden näköisyydelle ja jatkan lukemista. Luettuani luvun loppuun alan vaivihkaa seurata tytön toimia; hän on aloittanut vilkkaan keskustelun poikien äidin kanssa. Oikeastaan keskustelu on melko yksipuolista, tyttö pälpättää veljistään ja koiristaan ja kyselee liioitellun kiinnostuneen näköisenä (ainakin siltä minusta tuntuu) poikien äidiltä perheen uusimmista digimonvillityksistä, kun taas poikien äiti vastailee vain silloin tällöin parilla sanalla.

Alkuun ihmettelen, kuinka joku niin avoimesti alkaa jutella ensimmäisen vastaantulijan kanssa (olen vakuuttunut, että juttua tulisi samaan tapaan, vaikka vieressä istuisi kahdeksankymppinen vaari) ja pikkuhiljaa alan sääliä naista, joka ei tuntunut saavan hetkenkään rauhaa. Suonenjoelle saavuttaessa olen jo ehtinyt luokitella tytön hyväntahtoiseksi, mutta turhanpäiväiseksi hölösuuksi, joka kykenee aloittamaan keskustelun aiheesta kuin aiheesta. Viimeisen piirteen myönnän kyllä lievästi ihailen.

Puolisen tuntia myöhemmin, kun pojat poistuvat äitinsä kanssa ravintolavaunuun (ja tytöltä häviää matkaseura), tämä kääntyy ja katselee kumman tarkkaavaisesti

minua. Vastaan hetken tuijotukseen ja käännyn jälleen katselemaan ulkona pyryttävää lunta.

"Anteeks, ootsä Terhi?" Pääni kääntyy ennätysvauhtia. "Joo... siis..." "Vieläkö sä muistat mut?" Tottahan toki. Muistan kuinka juoksimme aamulla kouluun (myöhästyen melkoisen säännöllisesti), kuinka kiipeilimme kallioidella ja alle kouluikäisinä ratsastimme puutarhakeinin selkänöjillä. Muistan kuinka kehitimme oman mielikuvitusmaailman, jonne pääsi lähellä kasvavan pihlajan oksiston läpi. Hetkeen en tiedä mitä sanoa, ja kaverini ehtiikin ensin. "Mitäs olet puuhaillut? Oletko nähnyt ketään entisiä luokkalaisia?"

Mitä olen tehnyt viimeisten kahdeksan vuoden aikana? Paljon. No, junamatkaa on jäljellä vielä monta tuntia... "En ole tainnut ketään nähdä... Ai niin, muistatko Sonjan? Oli muuten kanssani samalla yläasteella..."

Ja niin edelleen, puhuttavaa riittää. Yhtäkkiä tyttö ei olekaan ollenkaan turhanpäiväinen, vaan ihanan avoin, ystävällinen ja hymyilevä kaverini. Hän siirtyy viereeni istumaan ja kohta puhumme kaikesta mahdollisesta, niin yhteisistä tutuistamme kuin koulusta ja harrastuksistakin. Kirja pakenee reppuun ja ulkona saa hämärtyä omaan tahtiinsa.

Sanottua

Lauantaiaamuna koulussa: "Olette varmaan nyt onnellisia kun teidät kerrankin huomataan."

"Olette varmaan lukeneet ne monisteet - sanokaa että olette."

"Ettekö ole olleet vankilassa koskaan. Minä olen ollut siellä kolme vuotta."

Opettaja pitää liitua uhkaavasti kädessään: "Seuraava osuu!"

"Menen monistamaan tämän. Jos minua ei näy, olen unohtanut teidät."

Oppilas: "Heh heh." Opettaja: "Heh heh, minähän sanoin että tämä on kurssin hauskin kohta."

"Sitten kun on hypännyt narua, voi mennä takaisin luokkaan. Minä olen nyt vakavissani."

"Tein sormeeni haavan jotta voisin käyttää siinä paidanväristä laastaria."

"Perhana näit koulun vehkeitä!"

"Tässä vaiheessa voi taputtaa."

"Hölmöilenköhän mä nyt?"

"Sarjakuvat on vahingollisia. Paitasi Aku Ankka."

"Sit siel on kaiken maailman tomaatti-ioneja."

"Nykyään saunan kattoon voi laittaa semmoisia valoputkia, joista voi sitten tehdä vaikka tähtiä. Kysykää vaikka Kohilta."

"Oon mä vuoden lukenut humanistisia aineita, koska muuten ei pääse opettajaksi. Se vuosi oli elämäni kauhein."

"Kenen mielestä pössinliha on sameaa verrattuna tähän tehtävään? Tai pitäisikö sanoa, kenen mielestä pössinliha on juovuksissa?"

"Mites toi T² saadaan tuolta pois? No siirretään se tuonne, missä k majoili ennen. Kaunis yksilö merinäkoalalla."

"Pitäisiköhän mun ruveta inhoamaan itseäni, kun mä jo toisen kerran tänään puhun ylioppilaskirjoituksista."

"Tapahtuu sellainen ihme, kun kaksi käärmettä rupeavat syömään toisiaan hännästä. Tiptiptiptiptip... svop."

"Niin silloin itsenäisyysjuhlien jälkeen kun minä, Jaska ja Savolainen oltiin baarissa ja sinne tuli pari ykköstä... ne 16-vuotiaat naiset näyttää todella vanhoilta, ei nyt mitään loukkausta nuoria naisia kohtaan... Ja missäs mä nyt olinkaan?"

Opettaja laittaa heilurin käyntiin. "Tunnette itsenne hyvin väsyneiksi..."

"Voi kyllä Jaskaa harmitti, kun se ei suostunut lyömään vetoa maorjalaitoksen lakkautuksesta. Viimeks mä voitin siltä olutpulton."

"Heilurin perusmalli on siis tällainen paino kevyen lankan... joo, lankan... tämä on siis lankka."

"Mä soitin kerran Pikku-kakkoseen, kun rupes rasittamaan, kun Titinallessa oli vain tyttöjä."

"Jos joku hiukkanen alkaa heilua tälleen ilmassa, niin toinen katoo vierestä, että mitäköhän toi tossa tekee."

"Kun katotte seuraavan kerran jalkapallo-ottelua, jossa selostaja puhuu Klavertista, niin ärsyyntykää. Mä itseasiassa soitin kerran ohjelmapäällikölle..."

"Hei kokeillaan mitä tapahtuu, kun heitetään kaliumklöntti lumi-hankeen!"

"Kokeillaas uudestaan. Näyttääkö yhtään hyvemältä? Voihan niin sanoa!"

"Minkä takia se ei pysy pystyssä, kun mä heitän? Ruotsalainen..."

"Tiedättekö, mikä on siilin huipuvauhti? Sellaiset lyhyet jalat ja silleen..."

"I've got the power! Minulla on teho!"

"Mä oon hirveän epäkevyt."

"Valkoista taloa ammuttiin panssarivaunulla, mutta ei se nyt silleen iso juttu ollut..."

"Jos te tallaatte sienen lattiaan, niin kyllä se sieltä pikkuhiljaa nousee!"

"Vii, salainen valiokunta. Se oli niin salainen, etteivät jäsenet itsekään tienneet kuuluvansa siihen."

"Oletteko pussikaljaa juodessanne tippuneet juoksuhautaan? Kukaan näitäkin on tänne kaivanut..."

"Tuokaapas pallerot niitä lippuja ja lappuja niin setä liimaal!"

"Det som inte kan ordfölden, kan dra sig åt skogen...eller till helvete!"

"Man är lite vemodig, man tänker på familjen, vänner, Finland och Ressu"

"Und jetzt Aktiviteet..., ja ne, jotka ei osaa, nostan seinälle"

"Älkää aliarvioiko mun kieroutta"

"Mitä järkee on mennä perustaa kaupunki jonnekin Pohjois - Savoona?"

Rakensin itselleni siivet silkkipaperista ja rautalangasta

Ompelin niihin kankaiset kiinnikkeet pitkin lujin tikuin ja nepparit olkaremmega varten.

- Luota niihin, kyllä ne kestävät, minulle sanottiin
- Anna mennä! Anna tuulen rahiosta niissä!

Hymyilytti kun ajattelin miten lentäisin niillä ilmassa, jossa ei ole rajoja, ei pakkoja, ei seinää peristamassa vapautta tilaksi.

Paikkailin süpiäni vielä viime viikkoina ennen lähtöä. Vahvistin fukiosat karkunlangalla ja teippasin kertaalleen saumatohdat ja pienet repeämät.

Ne divat niin kauniin väriset, kirkkaat kuin kesäkesän helteiset puutarhat.

Hipun süpeni.

Ja taivaskin di niin suunnattoman sininen.

kännykät, uudet ja käytetyt

kännykkätarvikkeet

erikoiskuoret ym. erikoistuotteet
esim. vilkkuvalonäppäimet ja
vilkkuvaloakut

dna liittymät

**LIITTYMÄN AVAAJALLE KORVANAPPI HF
NOKIAAN ILMAISEKSI (Arvo 19 €)
TAI 50% TARVIKEALENNUS**

dna perusliittymä tutkitusti Euroopan edullisin!*

*Focus Consulting 9/01

FONEPOINT

FORUM, 2.KRS

044 - 274 6610

Avoinna

Ma-Pe 9-21

La 9-18

KLUUVIN KAUPPAKESKUS, 2.KRS

044 - 366 3764

Avoinna

Ma-Pe 10-18

La 10-16

WTC PLAZA

044 - 333 5225

Avoinna

Ma-Pe 11-19

La 10-18